

PRESENTACIÓ DE L'AUTOR

Aquestes dues sèries que anomeno A i B volen representar el que ja fa temps vaig fent, la fi de totes les coses.

El primer quadre de la sèrie A representa l'inici, amb dos quadrats, un de blanc (l'origen) i un de negre (la nit), ocupant molt d'espai. Aquests dos quadrats es divideixen en quadrats més petits, que van ocupant l'espai dels altres dos quadres. Al quart quadre, l'últim, hi ha un sol quadrat blanc al centre, rodejat d'un quadrat negre, donant per acabat el cicle.

La segona sèrie, la B, la represento amb dos elements protagonistes, grisos i negres, sobre fons blanc. Aquests elements geomètrics es van movent sense trobar el seu lloc, fins el darrer quadre on queden equilibradament palplantats.

La poeta Susanna G. i Turigas, havent vist i comentat els quadres amb mi, fa les següents reflexions:

En la sèrie A, tinc la sensació que el pintor ha volgut mostrar la seva experiència de vida. I ho fa de manera seqüencial, com si ens expliqués una història.

Els quatre quadres simbolitzen quatre moments d'inflexió, on cal abandonar l'estadi anterior per renéixer en un de nou.

A l'inici, en el primer dels quadres, la llum està dins un quadrat blanc, en un espai delimitat, però sorgeix del brou que l'envolta, la foscor, el fang i l'aigua, la matèria.

En el segon, veiem com es succeeixen el dies, la llum es contamina de roig i emergeix la vida. Cada dia, cada experiència queda guardada dins una capsula de música.

En el tercer, la vida creix, habitada, i s'expandeix com en un seguit d'onades.

Fins que arriba el temps de la simplicitat, representat en el darrer quadre.

Trets de la biografia d'un home que viu en moviment constant. Cada etapa amb el seu impuls i el seu compàs, més lent a l'inici i al final, però ple de contingut i de força. Blanc a l'aurora i blanc a ponent, un pensament que no es clou, una pregunta que continua oberta.

- *L'origen, la nit. Nia a l'aigua la llavor del temps.*
- *Ordit d'albada dins capces de música.*
- *Vessa l'instant, continu entretallat de blaus i escuma.*
- *Rau en un punt, la certesa de la llum, on l'arbre es despulla.*

En la sèrie B, molt diferent de la primera, més conceptual, el pintor sembla situar-se en la reflexió sobre l'espai i el temps. L'espai que hom habita, la casa, el llenguatge, paraula i silenci; i el temps, allò que esdevé, el camí, i també allò que queda, els murs, les pedres, la cendra i, finalment, la llum.

En aquesta sèrie l'Eudald porta a l'extrem el pensament sobre la finitud. La seva radicalitat ens sorprèn, però a mesura que avança la sèrie, les línies s'equilibren. Al final, guanya el blanc, tot troba el seu lloc, supera la negativitat de la fi no desitjada i s'obre a l'esperança.

Hi veig molta serenor en el darrer quadre. El blanc que embolcalla la vida viscuda és el fons necessari on inscriure el text, perquè la paraula precisa del silenci per ser sentida.

Veiem un quadrat negre, aquesta vegada lluent, la vida reafirmada. Unes franges blanques sòlides i gruixudes, un espai obert, l'acceptació de la llum i el silenci, d'una fi que no ho és.

QUATRE QUADRES NEGRES AMB BLANC

He posat lletra a quatre quadres negres, amb variacions de negre i de quadrats i amb espais blancs que hi interfereixen, que formen part d'una sèrie de vuit que l'Eudald ha volgut compartir amb la Susanna G. Turigas i amb mi. Tots vuit, doncs, van retolats amb una frase que hi dialoga i intenta encaminar-ne la lectura.

Ja fa temps que l'Eudald té com a tema principal de les seves obsessions gràfiques la decadència, l'enfosquiment, el comiat, la inexorable última paga al cicle de la vida, la mort. Però la mort no és desaparició i els negres no són els colors del nihilisme. És per això que les meves quatre frases parlen de finals que només ho són en aparença, perquè en realitat són inicis

d'interpretacions. Generosos principis. No tristos trampolins al no-res.

Una de les frases parla de la foscor de quan la pel·lícula acaba. L'altra del teló que cau al final de l'últim acte. La següent del punt i final d'un llibre. I la quarta de la taca negríssima que l'artista gràfic ha decidit que és el contundent resum dels seus treballs previs. Totes són situacions de falsos finals, són actes de generositat, són cedir la paraula. Perquè ni el més gran creador té dret a parlar i parlar per sempre i cal callar per a què l'obra es completi amb la paraula de l'altre. La pel·lícula, el drama, la novel·la i el quadre continuen de l'altra banda. Són nova energia que s'expressa en espurnes de nova llum, en idees que corren soles, en noves preguntes i respostes insospitades. Aquests quadres negres, doncs, no són de la negror de qui s'abriga, sinó de les negrors de qui confia, de qui creu que callar és donar la paraula.

- Fos a negre. La pantalla s'irisa de sordes lluentors.
- Cau el teló. Vellut que s'emmiralla en pupil·les prenyades.
- L'empenta del relat desborda el punt final i inunda la plana.
- La taca de fum d'estampa: - Pregunta'm, ho sé de bona tinta.

Lluís Serrasolses i Domenèch